Velká příprava na tuhle výpravu začala už ve středu 31.3. po schůzce. Zůstala sem tam já s Týnkou a rozhodly sme se vzít jídlo, aby ta výprava byla co nejlevnější. Vyhrabaly sme tam asi tunu rybiček, třicet pudingů, deset konzerv s gulášem, hrozně moc lunchmeatů, pět kilo cukru a spoustu dalšího jídla a nezapomněly sme ani na Jar, houbičky a dvanáct lacrosek. Půjčila sem si krosnu a všechno tam naházela a Týna použila krabici. Když sem jí s tim pomohla domu, tak sme si hróózně oddychly. Ještě sem zapomněla, že něco sme ještě daly do igelitky Karče a Buclíkovi…

Já, Báua a Delfi sme se sešly na Červeňáku, v Dejvicích sme přibraly Týnku, Ondru a Blondýnu a jeli na Masaryčku. Tam se přidala Zuzka, Majda (organizátor téhle hrozně dlouhé a skvělé akce) a na konec Karča s Buclíkem.

Přešli sme na Hlavák a tam byl náš nejdůležitější člen – náš Míša. Potkali sme se tam s kamarádama Červenáčkama ze Zelenýho kruhu a ještě s nějakym oddílem Hermelínů. Vláčkem sme jeli asi čtyry hodiny někam a tam přestoupili a jeli až do Napajedel. Docela to ušlo, páč sme si mohli sednout, sice ne vši pohromadě, ale seděli sme.Když sme se vydali do DDM, tak sme potkali paní učitelku od nich, která nás tam dovedla. Před školou sme potkali smuteční průvod, fakt dobrý znamení na začátku výpravy. Vešli sme dovnitř a najednou si vši museli připadat, jako když jim jsou tři. Všude po stěnách samý obrázky a barvičky…já, Týna a Báua sme se nastěhovaly do malého pokojíčku s hračkama a ostatní do sálu, kterej vypadal jak baletní, páč měl přes jednu celou stěnu zrcadlo. Někdo šel nakoupit a ostatní papali. Pak sme se šli projít. Vedoucí to vzali na zámek a my ostatní sme šly na kopec a přes pastviny sme došly taky do zámku, ale z druhý strany. Byl tam nějakej hlídač, co vypadal jak Jéža, měl „komisaře Rexe“, a byl fakt skvělej. S Majdou se chytli kvůli vegetariánství…určitě si umíte představit jak ta mrkev křičí, když jí živou vytahujou ze země a pak jí ještě kousnou:)

Večer sme hráli veselé hry a začali s turnajem v pexesu, každej s každym. První hra byla obzvlášť vypečená. Kopec z mouky a na vrcholu prstýnek. Postupně se odkrajuje a komu se prstýnek zbortí, tak ho musí pusou najít. Pak sme se rozdělili na družstva-Janička, Báua, Karča s Buclíkem a já : Míša, Delfi, Zuzka ,Ondra a Týna. Proplejtali sme se provázkem, hráli elektriku, chodili okolo židliček a tak.

Ráno sme se napapali a připravili na celodenní výlet. Míšovci odcházeli o deset minut dřív, takže nemůžu moc psát zážitky s jejich cesty. Dostali sme nakreslenou slepou mapu a obálku poslední záchrany. Páč sme vůbec netušily kde sme, kam máme dojít, jak ta mapa patří a tak , tak sme zamířili do cukrárny. Tam sme se teda nějak zorientovaly a bláhově si myslely, že to je mapa Napajedel. Tak sme chodily po Napajedlech.Když sme zjistily, že to asi není vono, tak sme nenápadně otevřely tu obálku. To bylo překvapení. Byla to mapa snad celý Moravy, no přehánim, byla to mapa okolních vesnic. Potřebovaly sme se dostat do Malenovic. Chtěly sme se zeptat, ale lidi byli zlí a asi pět nám řeklo, ať neotravujem. Když sme pak zjistily, že to má bejt asi deset kilásků, zak sme umíraly. Rozhodla sem, že budem hrát Dědeček měnil až vyměnil a tak se hrálo. Vzala sem sirku, zastavila tak dvacátníka s krosnou a dostaly sme porcelánový vajíčko. Bylo hezký, tak sem vzala další sirku a šla do řeznictví. Paní řeznice mi daly klobásu, takže sem musela vyndat další sirku. Pak sme dostávaly samý maličkosti (kalendářík, účtenku, reklamní leták, knoflík, pohled, sirky). Rozhodly sme se jet busem, tak o chvíli pozdějc sme byly v Malenovicích. Vydaly sme

se směr hrad a cestou dostaly žvejky, který sme vyměnili za žvejkací botičku pro psa. Došly sme k hradu a usadily se u majdy. Naobědvaly sme se a šlo se lovit jmelí, páč sme musely počkat na ostatní, kteří šli pěšky. Já s Báuou sme šly do vesnice měnit, ale skončily sme v sekáči. Mám nový super sáčko, ale pronajala sem ho Týně. Když sme se všichni radostně shledali, šlo se do Zlína. Už nevim kolik to bylo kilometrů, ale hodně. Cestou sme potkali lesní hřiště s visutým mostem, tak sme měli přestávku. Ve Zlíně sme měli rozchod…jako první sme zabrousily do obuvi, kde měli krásný levný marteny-ach jo. Pak sme chodily od cukrárny k cukrárně, kupovaly si pití, zmrzlinu a zase pití, až sme přes kilo chleba skončily u cukrový vaty. Cestou sme koupily Buclovy gumovýho hada, kterej dostal jméno Edgar a stal se neodmyslitelnym členem našeho společenství. Jelikož Zlín vyhrál v hokeji nad Slávií, tak sme potkaly pár připitejch chlápků a ten jeden byl obzvlášť šílenej. Vydaly sme se na nádraží a všem nám bylo blbě (strašně sme se přejedly). Když přišli vedoucí, jeli sme busem domů.o chvíli pozdějc dojeli z Prahy Áňa s Koldou a už sme byli kompletní. Šlo se papat a pak se hrály hry. Už si všechny nepamatuju, ale jedna mi fakt v paměti utkvěla. Udělat co nejdelší řadu z oblečení, který máme na sobě. Zpočátku se všichni tvářili otráveně, ale nakonec to teda bylo…nevim jestli to tady můžu popisovat dopodrobna, možná když si to budou všichni číst až po dvaadvacátý hodině. Nejdřív se navazovaly boty, řetízky, mikiny, kalhoty kluků a tak. Postupně se přidávaly podprsenky a kalhoty holek a v této fázi sme se přemístili na chodbu, abychom mohli poměřovat délky našich kolon.Bohužel sme to nevyhráli, páč Buclík z toho přežrání umíral ve spacáku…

V sobotu po snídani sme se vydali na další celodeňák, tentokrát do Kroměříže. Celou cestu (asi 30 kilásků) sme šli okolo řeky Moravy a po půlce už skoro všichni umírali. Kolda táhnul lacrosky, který se využily skoro v noci na nádraží, když sme čekali na vlak. V tý Kroměříži sme měli rozchod. Zase sme se strašně přežrali. Nebo aspoň já. Moc si toho nepamatuju, jen že tam maj žlutobílej zámek. Asi tak před jedenáctou sme dorazili do Napajedel, kde se k nám na nádraží přidala skupinka hódně lidí (popis: mladí, opilí a tak), který se chystali na nějakou techno párty zadarmo. Jeden se přidal přímo k nám (mimochodem vypadal a choval se úplně jako Marťan) a začal se vyptávat odkud sme. Po neúspěšných Islanďanech, Norech, Švédech a Angličanech sme zakotvili u Francouzů. Vyslali sme týnu a ta spustila. Jaký bylo naše překvapení, když jí odpovídal taky francouzsky. Fakt si u nás šplhnul chlapec. Když sme viděli, že ostatní z jeho party jdou jinam, tak sme se ho ptali proč nejde s nima, ale nereagoval. Asi na osmdesátou otázku odpověděl, že tam dojde s náma. Když sme mu řekli, že tam nejdem, tak docela zpanikařil. Chvíli nás přemlouval ať dem s nim a pak se rozloučil. Ve škole sme papali, myslim, že byli těstoviny a pak vedoucí odpadli. Já, bára a Týna sme každej večer (noc) vymejšleli program na tábor.

V neděli se jelo autobusem do Uherskýho Hradiště, kde byl zase rozchod, ale moc toho nebylo otevřenýho. Například čajovna. Když sme to tam prošli, tak sme šli za vedoucíma do pizzerie. Dál se mělo jít na nějaký kosti nebo čekal na vlak a jet domu. Začalo pršet, takže sme jeli všichni. Hráli se aktivity, jungle jam, a barvily se vajíčka, četly se časopisy (hlavně Top dívka) a tak… Večer sme měli puding a asi ještě něco (možná, že to byly ty těstoviny). Hrála se elektrika s taháním za uši, mačkáním za ramena (to naší skupině šlo, obzvlášť Gali) a voblíkanou s čokoládou. Pak sme zkoušeli venku rozmáčknout jednou rukou syrový vajíčko a nejde to. Nakonec ho Áňa rozmáčkla dvěma. Nakonec byla vybrána Delfi s Karčou aby, snědly za minutu sušenku. Taky se ještě hrálo pexeso, ale bohužel sme ten turnaj nedohráli. Pak šli všichni spát, jen já, Týna, Bára a Majda sme zůstali, páč sme Majdu přemluvili, aby nám pomohla s něčim tajnym.

Jen co sme se vzbudili, tak nás kluci zmlátili, au au. K snídani sme měli krupicovou kaši, kterou sem musela dojíst já s Týnou. Lezla nám i ušima. Zabalili sme si, přišla pani řiditelka s tim, že už nás zná, že sme příjemný a můžem zase přijet. Vydali sme do parku, kde se hrál lacros a šlo se kouknout na koníky. Cestou nás honili nějací mladíci s pomlázkama, ale mě nechytili. Taky sme viděli dva zajíce, určitě byli velikonoční. Přesunuli sme se na nádraží a jeli vláčkem zas někam, kde sme si dali párek v rohlíku a nakonec sme přestoupili do vlaku směr Praha. To byl další velkej zážitek. Vláček byl neprázdnej. Rozdělili sme se- Míša, Janička, rodina Lhotských a Delfi šli do jednoho vagónu a zbytek do druhýho. Byli sme u východu, takže přes nás neustále lezly miliony lidí. Vedlejší skupina prej hráli všechny hry, který se daj a my sme zvolili psaní příběhu po větách a pak malování po částech těla. Přestoupil k nám Míša, kterej hrál s náma. Vždycky sme se pěkně usadili a v tom někdo musel nutně na záchod nebo přejít do jinýho vagónu, takže sme měli dobrej tělocvik. Na kus papíru sme napsali dveře mimo provoz a nalepili to na dveře, aby k nám nikdo nepřistupoval a na druhej papír sme napsali soukromý majetek, nevstupovat, aby přes nás nikdo nechodil. Ty lidi to vůbec nerespektovali –sou zlí. Karču sem zasvětila do problému zvaného Mokasín a naše nejhodnější Karča začala přemejšlet. (Nedávno byla oddílovka a Karča přinesla plán hry) Po ňákejch pěti hodinách sme dorazili do Práglu, kde sme se rozutekli dom.

.

Lišče